

УДК 007 : 304 : 070

ЖАНРОВА СТРУКТУРА ПАРТІЙНОЇ ПРЕСИ УКРАЇНИ: ТРАДИЦІЇ І СУЧАСНІСТЬ

ГЕОРГІЄВСЬКА Вікторія,

канд. н. соц. комунік., доц.

Інститут журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка, вул. Мельникова, 36/1, Київ, Україна, e-mail: v.georgiievaska@gmail.com

У статті аналізуються жанрові преференції партійної преси в Україні, починаючи від її зародження на території Західної України у другій половині XIX ст. і до сьогодення. Об'єктом дослідження обрано деякі часописи, які складають певну вибірку за окремі історичні періоди («Народ», «Слово», «Нова громада», «Нова рада», «Радянська Україна», «Досвітні огні», «Свобода»). Застосовано методи моніторингу, контент-аналізу, зіставлення й узагальнення. Разом із тим зверталася увага на визначення динаміки та еволюції основних категорій аналізу, якими виступають ключові слова і словосполучення у розглянутій партійній пресі; виявлено збіги в таких поняттях: робітництво, соціал-демократія, вибори, пропаганда, політичний, національний, а також в однокорінних словах: Україна, українці, український. В жанровій структурі аналізованої преси переважають інформаційні замітки, статті, кореспонденції, офіційні партійні матеріали.

Ключові слова: партійна преса, жанрова структура, традиції, сучасність.

Вступ. Партійна преса в Україні має тривалу історію, починаючи від створення політичних осередків на західноукраїнських землях у другій половині XIX ст. (як-от Русько-Українська радикальна партія, згодом – Українська радикальна партія) до сьогоденішнього різноманіття партійних організацій та їхніх друкованих органів й електронних ресурсів. Якщо на межі XIX–XX ст. це були поодинокі українські партії легаль-

ного й нелегального характеру, що видавали до десяти різних часописів, то вже на початку ХХІ ст. кількість зареєстрованих партій в Україні складала понад дві сотні, значно зросли показники їхніх періодичних видань.

Заснування і функціонування політичних партій та їхніх видань неодноразово ставали предметом дослідження вчених – істориків, політологів, правознавців, журналістикознавців. До цих питань зверталися В. Солдатенко, Г. Касьянов, І. Гирич, А. Заводовський, О. Березовський, І. Михальський, І. Крупський, О. Мукомела, І. Михайлин, М. Нечиталюк, С. Кость, Н. Сидоренко, О. Сидоренко, А. Волобуєва, О. Школьна та ін. Здебільшого подібні напрацювання стосувалися історії появи та розвитку політичної преси (найчастіше – соціал-демократичної, більшовицької, комуністичної), хоча вчені не оминули увагою і періодику інших партій – кадетів, соціалістів-федералістів, боротьбистів та ін. Для багатьох науковців першочерговим було питання з'ясування вихідних даних партійних газет і журналів, бюлетенів і вісників, основних фактів їхнього поширення, проблемно-тематичного змісту, відновлення відомостей про редакторів і співробітників. Жанрове наповнення такої преси або згадувалося фрагментарно, або розглядалося в контексті змісту.

Мета цієї статті – встановити жанрову структуру партійної періодики, що видавалася на українських землях із кінця ХІХ до початку ХХІ ст. *Об'єктом* дослідження обрано деякі часописи, які складають певну вибірку за окремими історичними періодами («Народ», «Слово», «Нова громада», «Нова рада», «Радянська Україна», «Досвітні вогні», «Свобода»).

Методи дослідження. На різних етапах визначення жанрової структури партійної преси в Україні методом моніторингу було обрано кілька партійних періодичних видань, що презентують ту чи іншу епоху. Зокрема для періоду становлення зазначеної преси увага зверталася передусім на такі видання, як: «Народ», «Хлібороб», «Громадський голос», «Радикал»,

«Праця» та ін., що вийшли наприкінці ХІХ ст.; перевагу надано журналу «Народ», що мав чітко визначену партійну приналежність.

Метод контент-аналізу дозволяє, як зазначають дослідники (Б. Берельсон, Г. Лассуелл, В. Різун, Т. Скотникова, В. Іванов, Н. Костенко, Л. Федотова та ін.), отримати достовірну інформацію про соціальну реальність; цей метод є одним із найбільш поширених та ефективних при вивченні явищ соціальної комунікації. Білоруська вчена Н. Єфімова підкреслює необхідність правильного й продуманого вибору досліджуваних *одиниць*: спостереження, аналізу, контексту, категорій аналізу, розробки послідовності проведення аналізу [1, с. 48–59]. Важливе значення мали також методи порівняння та узагальнення, що дозволили визначити основну жанрову структуру партійної періодики в Україні за понад 100 років.

Результати й обговорення. Опрацювання бібліографічних та історико-журналістських джерел показує, що функціонування партійної преси на українських землях у ХХ ст. не було рівномірним і безперервним (окрім традиційності та послідовності комуністичної преси в радянсько-тоталітарну добу). Так відбувалося, зважаючи на умови розвитку друкованої періодики (суспільно-політичні події, революції, війни; неоднорідність економічних і духовно-культурних змін на різних українських територіях, що часто належали до різних держав; законодавче регулювання (включно з цензурою) принципів діяльності преси тощо). Кількісне зростання видань (скажімо, на Наддніпрянській Україні у 1905–1907 рр., під час національно-визвольних змагань 1917–1920 рр.; у перші роки незалежності нашої держави) чергується з процесами закриття часописів (із причин фінансових, політичних, адміністративних та ін.), переходом на нелегальне становище, зменшенням тиражів, зміною назви видання тощо. Це означає, що українська партійна преса розвивалася здебільшого циклічно.

Так як основним методом для визначення жанрової структури партійної преси на різних етапах її розвитку обрано контент-аналіз, то слід звернутися до категорій зазначеного аналізу.

Варто наголосити, що акцент зроблено не тільки на українських партіях, що в основу своєї діяльності ставили український народ, українське робітництво чи українську громаду, а й, відповідно, на українськомовних партійних часописах, які відображали сферу функціонування партійних осередків. До вибірки партійної преси увійшли такі видання: із початкового етапу заснування – журнал УРП «Народ» (Коломия, Львів, 1891–1895); щотижнева газета (фактично орган УСДРП) «Слово» (Київ, 1907–1909); щоденна соціалістична газета «Нова громада» (Харків, 1917–1918); щоденна політична, економічна і літературна газета (згодом – офіційний орган Української партії соціалістів-федералістів) «Нова Рада» (Київ, 1917–1919); щомісячне видання НРУ за перебудову «Досвітні вогні» (низові осередки Київщини, 1989); однойменний тижневик Всеукраїнського об'єднання «Свобода» (2005–...).

Важливо, що обрана для аналізу партійна преса презентує різні українські території: Львів, Київ, Харків, де найінтенсивніше розвивалася національна періодика, а також з'являлися партійні видання. До вибірки увійшли часописи по одному номеру: «Народ» – № 9 за 1895 р., «Слово» – № 2 за 1907 р. (19 травня), «Нова громада» (вечірній випуск) – ч. 2 за 18/31 грудня 1917 р., «Нова Рада» – № 123 за 25 (12) липня 1918 р., «Радянська Україна» – за 11 січня 1977 р., місячник «Досвітні вогні» – № 2 за жовтень 1989 р., газета «Свобода» – № 341 за 21–27 січня 2016 р. За періодичністю – 2 місячники, 2 тижневика, 3 щоденники.

Відповідно до політичного спрямування обрана періодика характеризує діяльність різних українських партій: УРП, УСДРП, соціалістичного блоку Слобідської України, УПСФ, Комуністичної партії УРСР, Народного руху України за перебудову, Всеукраїнського об'єднання «Свобода» (націоналістичний вектор).

Загалом в результаті кількісних підрахунків отримано дані щодо найпоширеніших жанрів у партійних виданнях різного часу. Так, журнал «Народ» як орган Русько-української радикальної партії під редакцією М. Павлика й І. Франка (у 1895 р. – «руско-українська радикальна часопись») систематично провадив освітню, освідомлюючу та інформаційну діяльність щодо програмних засад партії, праці на «національним руско-українським ґрунті», солідаризації «робітніх людей і їх прихильників на всій руско-українській землі». Тому і в № 9 за 1895 р. всі матеріали підпорядковані визначеним вище завданням: це звіт («Збори радикальної партії» В. Т.), дискусійна стаття («Слівце нашим протекторам» М. Павлика), два сатиричні вірші Н.С.Ж. (псевдонім Лесі Українки) та ще один вірш місцевого автора («Пробудіться!» Івана Сандуляка), допис із Снятина, кілька публікацій у рубриках «Політичні нотатки», «Критика і бібліографія». Щоправда, в інших номерах трапляються повідомлення в рубриках «Літературні вісти», «Дрібніщі вісти», «Політично-суспільні вісти». Найчастіше тут трапляються такі поняття: *русько-український, радикалізм, радикали, угодовці, москвофіли, еволюція, солідарність, громада, робітництво, патріотизм*.

У київській газеті «Слово» (спочатку редактор-видавець – О. Корольова, потім із № 21 редактором у 1907 р. став С. Петлюра) номер відкривається передовою статтею («Декларація правительства по земельному питанню» М. Гордієнка), друкуються ще 3 статті (М. Г., Хведора Кучерявого, П-ри), один огляд («Дві течії» С. Бердяєва, про лондонський з'їзд російської соціалістичної демократії), 15 заміток (зокрема в рубриках «Що діється в Україні», «Кореспонденції», «Київська хроніка», «По Росії»), 2 анонси (тут зокрема згадуються київські видання – газета «Друг народа» за редакцією А. Луначарського та журнал «Літературно-науковий вістник» за редакцією Ф. Красицького). Слід зазначити, що за псевдонімами сховано справжні імена провідних діячів партії – М. Порша (М. Г., М. Гордієнко), Я.

Міхури (Хведір Кучерявий), С. Петлюри (П-ра, Сімон) [2, с. 620–621, 506 ; 3].

Мотивуючими словами в газеті УСДРП виступають: *соціал-демократія, безробіття, робітництво, місцеве самопорядкування/самоврядування, робітничі кооперативи, професіональні союзи, вибори, переселенці, український пролетаріат* та ін.

Наступне у вибірці соціалістичне видання (блок українських соціалістичних партій) – харківська газета «Нова громада», яку у 1917 р. редагували представники трьох течій: Я. Е. Довбищенко (соціал-демократ), М. Г. Панченко (соціаліст-революціонер), М. Плевако (соціаліст-федераліст). Вечірній випуск за 18/31 грудня подає передову статтю («Стійте твердо» М. П.), 2 кореспонденції, звернення («З братньою рукою (до солдат-великоросів)» солдата Личка), лист («до т.т. поштовиків»), звіт («Засідання міської думи»). Решту газетної площі відведено різним за обсягом та змістом повідомленням, які переважно об'єднані в рубриках «Телеграми», «За кордоном», «З життя українців за кордоном», «Вісти з повітів», «У Харкові». Скажімо, в останній рубриці опубліковано поточну хроніку: «Контрреволюція», «На вокзалі», «Закриття шпиталю», а також інформацію про пожежі, «трусси», жертви, стрілянину тощо (1917. – Ч. 2). Таких повідомлень приблизно 20. Визначальними на шпальтах газети стають слова і словосполучення: *революція, контрреволюція, більшовики, соціал-демократія, воєнно-революційний комітет, страйк, рада, Українська Народня Республіка* та ін.

У «Новій раді» за редакцією А. Ніковського опубліковано передову статтю (складається з двох частин: «Становище в Галичині» та «Автономія в Індії»), 3 статті («Нова сесія Віденського парламенту» Євг. Перфецького, «Патріотизм у вихованні» С. Русової, «Контр-реформа» Ростислава Лащенка), 2 кореспонденції, 10 заміток (рубрики «У Києві», «Хроніка»), офіційні накази та розпорядження (рубрика «В Міністерствах»), короткі повідомлення в рубриці «Телеграми» (Од Українського державного те-

леграфного агентства), а також 7 оповісток (оголошень). Як правило, замітки мають такі назви: «Міліція», «Проти холери», «Карантин», «Курси українознавства», «Збіжжя і хліб», «Жнива», «На українську гімназію»; телеграмна інформація починалася з назви міст чи вказівки місцевості, де відбулася важлива подія (Відень, Севастополь, Париж, Христианія, Ростов, Житомир, Катеринослав, Кременець та ін.) (1918. – № 123).

На шпальтах газети використовуються такі слова і словосполучення: *монархічна пропаганда, цензура, громадянство, українці, національне життя, польські можновладці, політична діяльність* та ін. Показовою для пояснення сутності партійної діяльності та розвитку українського життя є стаття С. Русової, в якій діячка закликає «почувати себе українцями, громадянами», «створити свої культурні цінності». Вона зазначає, що «найдорожчим людським скарбом» є людське життя, а для його оборони потрібна «міцна держава й організоване військо».

Однією з представницьких партійних газет більшовицько-тоталітарного періоду (з початку 20-х і до кінця 80-х рр. ХХ ст., коли почалася перебудова) можна вважати видання «Радянська Україна» (з 24 серпня 1991 р. має назву «Демократична Україна»). Короткий нарис розвитку цього щоденника (в деякі роки виходила 7 разів на тиждень) подано у Вікіпедії [4], а також енциклопедичному довіднику «Київ» [5, с. 512], де стверджується, що це – орган ЦК Компартії України, Верховної Ради і Ради Міністрів УРСР (1918– ...), що починався із назви «Комуніст» (українізовано в 1926 р.). Газета виходила в Харкові, потім у Києві, під час війни – у Воронежі, Ворошиловграді, Саратові, Харкові, знову в Києві. 3 лютого 1943 р. утвердилася назва «Радянська Україна».

Конкретну оцінку діяльності цієї газети представлено в англomовній «Енциклопедії України», де її охарактеризовано як видання «політично консервативне, навіть за радянськими стандартами» [6]. Першими редакторами були колишній боротьбист (партія лівих есерів) М. Любченко і Т. Таран, тут дру-

кувались статті українських літераторів – П. Панча, М. Ірчана, І. Микитенка, провідних партійних і державних діячів України. В пізніший час редактори «Радянської України» були «частиною номенклатури ЦК КПРС», що забезпечувала «центральный контроль» над виданням.

При огляді номеру «Радянської України» за 11 січня 1977 р. виявлено 4 статті (зокрема газета відкривалася «передовицею» «Про Всесоюзне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва та якості роботи, успішне виконання завдань десятої п'ятирічки»), 3 кореспонденції, добірку повідомлень про міжнародне життя (участь Генерального секретаря ЦК КПРС Л. Брежньєва у прес-конференції з Президентом США Дж. Картером), спортивну хроніку – 5 інформаційних повідомлень, 5 фотографій тощо. Чітка ідеологічна лінія редакції підкреслювалася у використанні таких слів, як: *політична агітація, виконання рішень з їзду, республіканська перевірка, загальнонародні вибори, Комуністична партія, трудящі, ефективність соціалістичного змагання, битва за хліб, п'ятирічка* і т.п.

Зі значної кількості багатопартійної преси періоду перебудови – кінця 80-х–початку 90-х рр. ХХ ст. обрано часопис «Досвітні огні» (№ 2 – жовтень 1989 р.), який великою мірою відображає загальну структуру та змістове наповнення подібних газет, що більше нагадували невеликі за форматом бюлетені з публікацією основних програмних та інформаційних матеріалів громадських рухів, політичних об'єднань, товариств тощо. Видавцем цієї газети був Народний Рух України за перебудову; вказано, що це «трибуна низових осередків Київщини». Обравши назвою слова з поезії Лесі Українки, редакція намагалася подати читачам нові перспективи демократичного розвитку України, правдиво висвітлити історичну спадщину, розвінчати комуністичну пропаганду, вшанувати істинних героїв, які поклали своє життя на «вітар свободи». Як правило, публікацій було небагато: 3 статті («Про національну символіку», «Роздуми над двома публікаціями в «Радянській Україні»

О. Коновалова, «Наукові варіації на тему українського тризуба» В. Барладяну), розлогі матеріали чергового з'їзду НРУ, «діалог із читачем», гумореска («Матріархат наступає» П. Новосада), карикатура. Символічними для цього часу стають поняття, задекларовані на сторінках преси: *закон, демократія, істина, Україна, тризуб, платформа, політв'язень, перебудова, головна магістраль, альтернатива* та ін.

Реалії ХХІ ст. (розвиток електронних ЗМІ, поліграфічні досягнення, візуалізація інформації тощо), на відміну від попередніх періодів, пропонують такі показники: на 12 сторінках газети «Свобода» присутні 40 фотографій, одна карикатура, 4 статті, 6 кореспонденцій, 2 інтерв'ю, 4 коментарі (як правило, до різних статей, об'єднані спільною назвою «А тим часом»), 15 інформаційних повідомлень, 1 фоторепортаж, 1 некролог, 1 оголошення («Брати і сестри українці! Доброчинні внески на діяльність «Свободи»...»), 1 рецепт, 3 усмішки, майже дві сторінки відведено програмам телебачення. Відповідно з'являється й нова лексика у партійній діяльності: *Україна, хроніка реваншу, Мінські домовленості, «мінські ігри», СІЗО, мовна окупація, допомога фронту, російська пропаганда, ідея нації, націоналісти* тощо.

Якщо простежити динаміку та еволюцію основних *категорій аналізу*, якими виступають ключові слова і словосполучення у розглянутій партійній пресі різного часу, то виявимо такі збіги: *робітництво* («Народ» і «Слово»), *соціал-демократія* («Слово» і «Нова громада»), *вибори / загальнонародні вибори* («Слово» і «Радянська Україна»), *громада / громадянство* («Народ» і «Нова рада»). Трохи віддаленими є поняття: *політична діяльність / політична агітація* («Нова рада» і «Радянська Україна»), *національне життя / ідея нації* («Нова рада» і «Свобода»).

Сутнісне значення збережено в ключових словосполученнях *монархічна пропаганда / російська пропаганда* (відповідно – «Нова рада» і «Свобода»), між якими майже 100 років, але ці

поняття не втрачають свій смисл у державно-національній та інформаційній політиці України сьогодні.

На всіх етапах розвитку партійної преси, як показало дослідження, вагомими є ті поняття, що включають однокорінні слова: *русько-український* («Народ»), *український* (*пролетаріат* – «Слово»), *Українська Народня Республіка* («Нова громада»), *українці* («Нова рада»), [*Радянська Україна, республіка* («Радянська Україна»)], *Україна* («Досвітні огні», «Свобода»).

Що стосується жанрової структури партійної преси в різні періоди, то вона виявилася такою: найчастіше друкуються *інформаційні повідомлення* (замітки, хроніка, телеграми тощо) – в середньому понад 10 в кожному випуску газети чи журналу, *статті* (приблизно 2 в кожному номері), *кореспонденції* (приблизно по дві), *офіційні партійні матеріали* (звернення, накази і розпорядження, матеріали з'їздів, програмні документи тощо). Трапляються на сторінках партійних видань звіти, огляди, анонси, звернення, листи, гуморески, оголошення (оповістки). Передові статті присутні в чотирьох із семи видань, їх, як правило, друкували «Слово», «Нова громада», «Нова рада», «Радянська Україна». Сучасна жанрова специфіка (з аналізу тижневика «Свобода») виявляє значну потребу у візуалізації контенту (як приклад, – 40 фотографій на 12 сторінках), а також наявність інтерв'ю, коментарів, фоторепортажів. Майже відсутні художньо-публіцистичні жанри (нариси, зарисовки), хоча не обійшлося без гуморески («Досвітні огні») та усмішок («Свобода»).

Висновки. Таким чином, популярність на сторінках партійної преси різних історичних періодів (від зародження партійних осередків у другій половині XIX ст. на Західній Україні до сучасності) таких аналітичних жанрів, як стаття / передова стаття і кореспонденція настановує на думку про важливість поставлених суспільно-політичних питань і проблем, зокрема партійних, необхідність їх аргументації, осмислення, застосу-

вання логічних суджень для аналізу конкретних фактів і явищ життя. Спілкування з читачем відбувається у друкованих ЗМІ також завдяки жанрам листа, огляду, «діалогу з читачем». Важливе місце в пресі завжди посідали інформаційні жанри, зокрема замітка, що є лідером серед усіх інших жанрових різновидів. Найменше редакції партійних часописів звертаються до художньої публіцистики. Останнім часом збільшується насичення газетної шпальти візуалізованими матеріалами.

1. Ефимова Н. В. Практикум по контент-анализу : учеб.-метод. пособ. / Н. В. Ефимова. — Мн. : БГУ, 2015. — 135 с.

2. Дей О. І. Словник українських псевдонімів та криптонімів. XVI–XX ст. [Електронний ресурс] / О. І. Дей. — К. : Наук. думка, 1969. — Режим доступу: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_ir/cgiirbis_64.exe?Z21ID=&I21DBN=ELIB&P21DBN=ELIB&S21STN=1&S21REF=

[10&S21FMT=online_book&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=FF=&S21STR=00003642](http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_ir/cgiirbis_64.exe?Z21ID=&I21DBN=ELIB&P21DBN=ELIB&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=online_book&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=FF=&S21STR=00003642). — Дата доступу: 15.01.2016.

3. Державницька та законодавча діяльність Симона Петлюри [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://repres.poltava.ws/retlura/tvor/tom_1/128.htm. — Дата доступу: 17.01.2016.

4. «Демократична Україна» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/> — Дата доступу: 5.02.2016.

5. Київ : енциклоп. довідник / за ред. А. В. Кудрицького. — К. : Голов. ред. УРЕ, 1981.

6. Szporluk R. Radians'ka Ukrana (Sovien Ukraine) / R. Szporluk // Encyclopedia of Ukraine / ed. by Danylo Husar Struk. — Toronto : Buffalo : London : University of Toronto Press Incorporated, 1993. — Vol. 4 (Ph — Sr). — P. 298.

УДК 007:304:070

ЖАНРОВАЯ СТРУКТУРА ПАРТИЙНОЙ ПРЕССЫ УКРАИНЫ: ТРАДИЦИИ И СОВРЕМЕННОСТЬ

Георгиевская Виктория, канд. наук соц. ком.

В статье анализируются жанровые предпочтения партийной печати в Украине, начиная со времени ее зарождения на территории Западной Украины во второй половине XIX ст. и до сегодня. Объектом исследования избраны некоторые издания, составляющие определенную выборку за отдельные исторические периоды («Народ», «Слово», «Нова громада», «Нова рада», «Радянська Україна», «Досвітні огні», «Свобода»). Используются методы мониторинга, контент-анализа, сопоставления и обобщения. Вместе с этим обращено внимание на определение динамики и эволюции основных категорий анализа, которыми выступают ключевые слова и словосочетания в рассмотренной партийной прессе; выявлены совпадения в таких понятиях: рабочие, социал-демократия, выборы, пропаганда, политический, национальный, а также в однокоренных словах: Украина, украинцы, украинский. В жанровой структуре анализируемой прессы преобладают информационные заметки, статьи, корреспонденции, официальные партийные материалы.

Ключевые слова: партийная пресса, традиции, современность.

GENRE STRUCTURE OF THE PARTY PERIODICALS IN UKRAINE: TRADITIONS AND CONTEMPORANEITY

Georgiievskia Viktoriia,

PhD in Social Communications,
Institute of Journalism of Taras Shevchenko National University of
Kyiv, 36/1, Melnykova St., Kyiv, 004119, Ukraine, e-mail: v.georgiievskia@gmail.com

The article deals with the genre preferences of the Party periodicals in Ukraine, beginning with the period of their appearance on the territory of the Western Ukraine in the second half of the XIX century and up to nowadays. Seven newspapers and magazines which were chosen as a certain selection from different historical periods between 1895 and 2016 (particularly «Narod» (People), «Slowo» (The Word), «Nova gromada» (New community), «Nova rada» (New council), «Radians'ka Ukraina» (Soviet Ukraine), «Досвітні огні» (Preceding dawn lights), «Свобода» (Freedom) are the research objects. The selected periodicals represent the main Ukrainian parties, such as Ukrainian radical party, Ukrainian socialist and democratic worker's party, socialist block, Ukrainian party of socialist-federalists, Peoples movement for alteration, All Ukrainian union «Freedom». Methods of monitoring, content analyses, comparison and generalization were used. Besides attention was paid to determination of dynamics and evolution of the main categories that are involved in basic key words of the mentioned party periodicals; coincidences are deduced in such concepts, as: workers, social democracy, elections, propaganda, political, national, as well as in some paronymous words: Ukraine, Ukrainians, Ukrainian. Genre structure of the analyzed periodicals considers information, article, correspondence and official party

Key words: party periodicals, genre content, traditions, contemporaneity.

1. Yefimova N. V. Practical work in content analyses : manual / N. V. Yefimova. — Minsk : Byelorussian State University, 2015. — 135 p.
2. Dej O. I. Vocabulary of the Ukrainian pseudonyms and cryptonyms. XVI–XX centuries. [Electronic resource] / O. I. Dej. — Kyiv : Naukova dumka, 1969. — Reference: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_ir/cgiirbis_64.exe?Z21ID=&I21DBN=ELIB&P21DBN=ELIB&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=online_book&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=FF=&S21STR=00003642. — Accessed: 15.01.2016.
3. State and legislative activity of Symon Petliura [Electronic resource]. — Reference: http://repres.poltava.ws/petlura/tvor/tom_1/128.htm. — Accessed: 17.01.2016.
4. «Democracychna Ukraina» [Electronic resource]. — Reference: [https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B5%D0%BC%D0%BE%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B0_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B0_\(%D0%B3%D0%B0%D0%B7%D0%B5%D1%82%D0%B0\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B5%D0%BC%D0%BE%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%82%D0%B8%D1%87%D0%BD%D0%B0_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B0_(%D0%B3%D0%B0%D0%B7%D0%B5%D1%82%D0%B0)). — Accessed: 5.02.2016.
5. Kyiv : encyclopaedia / ed. by. A. V. Kudrytskyj. — Kyiv : Chief office of the Ukrainian Soviet Encyclopedia, 1981.
6. Szporluk R. Radians'ka Ukrana (Sovien Ukraine) / R. Szporluk // Encyclopedia of Ukraine / ed. by Danylo Husar Struk. — Toronto : Buffalo : London : University of Toronto Press Incorporated, 1993. — Vol. 4 (Ph — Sr). — P. 298.

Стаття надійшла до редакції 29.02.2016